

Asia: VN/27452/2020/

Työryhmän mietintö julkisuuslain ajantasaistamisesta

Yleisperustelut sekä suhde perustuslakiin ja säätämisyjärjestys

Huomionne yleisperusteluista sekä suhde perustuslakiin ja säätämisyjärjestys -jaksosta (mietinnön jaksot 2-5 ja 10)?

-

Soveltamisalan laajentamista koskevat ehdotukset

Miten arvioitte vaikutuksia, joita seuraa mietinnössä ehdotetun julkisuuslain soveltamisalan laajentamisesta julkisen hallintotehtävän hoitamiseen kokonaisuudessaan? Onko mietinnössä jäänyt tältä osin tunnistamatta joitakin erityisiä vaikutuksia, jotka liittyvät organisaationne erityispiirteisiin?

-

Miten arvioitte vaikutuksia, joita seuraa mietinnössä ehdotetun julkisuuslain soveltamisalan laajentamisesta julkisyhteisön määräysvallassa oleviin yhteisöihin ja säätiöihin? Onko mietinnössä jäänyt tältä osin tunnistamatta joitakin erityisiä vaikutuksia, jotka liittyvät organisaationne erityispiirteisiin?

-

Minkälaisia erilaisia turvallisuuteen liittyviä vaikutuksia arvioitte mietinnössä ehdotetulla julkisuuslain soveltamisalan laajentamisella olevan? Ovatko voimassa olevan julkisuuslain salassapitoperusteet riittävät suojaamaan tietoja, joita on ehdotuksen mukaan soveltamisalan piiriin uutena tai laajemmin tulevien toimijoiden hallussa? Onko organisaatiollanne hallussa tietoja, joiden salassapito olisi välttämätöntä esimerkiksi turvallisuusnäkökohtien vuoksi eikä niiden salassapito ole mahdollista voimassa olevassa laissa tai erityislaeissa säädettyjen salassapitoperusteiden perusteella?

-

Muut mietinnön ehdotukset

Olisiko muilla kuin lain soveltamisalaa laajentavilla ehdotuksilla organisaationne näkökulmasta turvallisuusvaikutuksia ja minkälaisia nämä vaikutukset olisivat?

-

Lakiehdotus ja säännöskohtaiset perustelut

Huomionne luvuittain lakiehdotukseen ja sitä koskeviin säännöskohtaisiin perusteluihin?

1 luku

5 §

Mietinnössä ei ole juurikaan selvitetty soveltamisalan laajentamisen vaikutuksia eri toimialoihin ja toimijoihin tai tuomioistuinten toimintaan. Soveltamisalan laajentamisen voidaan arvioida lisäävään tietopyyntöjä ja näihin tehtyjä kielteisiä päätöksiä, minkä myötä myös muutoksenhakuasioiden määrä tältä osin lisääntyisi. Voidaan olettaa, ettei uuden tehtävän haltuunotto soveltamisalan piiriin tulleilta toimijoilta sujuisi ongelmitta, mikä voi osaltaan lisätä muutoksenhakualttiutta. Julkisuuslain ja siihen liittyvien tietosuojasäännösten soveltaminen on jo tällä hetkellä soveltamisalaan kuuluville eri toimijoille käytännössä haastavaa. On huolehdittava siitä, että sekä julkisuuslakia soveltavilla toimijoilla että valitusasioita käsittelevillä tuomioistuimilla on tosiasiallisesti riittävät resurssit tehtäviensä asianmukaiseen hoitamiseen.

2 luku

8 §

Ehdotetun pykälän 2 momentissa säädetään osajulkisuuden rajoituksista. Perustelujen mukaan säännös vastaa nykyistä osajulkisuutta koskevaa säännöstä, mutta se ehdotetaan muotoiltavaksi toisin. Oikeuden toteuttamisen edellytyksenä olisi nykyistä vastaavalla tavalla se, että asiakirjan salassa pidettävät tiedot ovat selvästi eroteltavissa julkisista tiedoista. Perustelujen mukaan voimassa olevan lain esitöissä ja tulkinnassa on lisäksi annettu painoarvoa sille, että asiakirja olisi salassa pidettävien tietojen peittämisen jälkeenkin ymmärrettävissä oikein (esim. KHO 2015:163 ja KHO 2013:28).

Hallinto-oikeus toteaa, että perusteluissa viitattu ns. ymmärrettävyyksivaatimus on mainitusta oikeuskäytännöstä ilmenevällä tavalla hyväksytty osajulkisuuden rajoittamisen mahdollistavaksi periaatteeksi. Se on käytännössä merkittävä peruste, jolla osajulkisia asiakirjoja voidaan kieltäytyä antamasta. Tämä on perusteltua, sillä mikään asiakirja ei sisällä pelkästään salassa pidettäviä tietoja, vaan asiakirjoihin sisältyy aina julkisia tietoja, kuten esimerkiksi sivunumerot. Ei ole kuitenkaan tietopyynnön tekijöiden tai niitä käsittelevien näkökulmasta perusteltua, että vastauksena tietopyyntöön olisi annettava sellainen osajulkinen asiakirja, joka ei ole enää peittelyn jälkeen ymmärrettävissä oikein.

Ymmärrettävyyksivaatimus on otettu huomioon ehdotuksen perusteluissa, mutta sitä ei ole kuitenkaan lisätty lakiehdotukseen. Hallinto-oikeus pitää lakia uudistettaessa perusteltuna, että ymmärrettävyyksivaatimuksesta säädettäisiin laissa, eikä asiaa jätettäisi perustelumaininnan ja oikeuskäytännön varaan.

3 luku

-

4 luku

15 §

Hallinto-oikeus pitää tarpeellisena säännöstä, joka yhteensovittaa julkisuusperiaatetta ja tietosuojaa. Perusteltua on myös, että voimassa olevasta laista poiketen luovutusrajoituksen kohteena ovat myös muut kuin viranomaisen henkilökisteristä annettavat henkilötiedot.

Ehdotuksen perustelujen mukaan ”koska henkilötiedon käsite tietosuojasääntelyssä on laaja ja henkilökisterin käsitteestä luovuttaisiin, tulee julkisuusperiaatteen kannalta varmistaa, että henkilötietojen suojan vuoksi tiedon luovuttamista julkisesta henkilötiedosta rajoittava ratkaisu on oikeasuhtainen ja ottaa huomioon sekä tietosuojan että julkisuusperiaatteen turvaten molempien oikeuksien mahdollisimman täysimääräisen toteutumisen.” Tämän vuoksi on päädytty avoimeen punnintasäännökseen, jonka soveltamisen yhdenmukaisuuteen liittyy erityisesti ennen hallinto- ja oikeuskäytännön vakiintumista epävarmuutta. Tällöin olisi eri viranomaisten mahdollisimman yhdenmukaisen tulkinnan varmistamiseksi kiinnitettävä huomiota ainakin siihen, että ehdotuksen perusteluissa pyrittäisiin kuvaamaan nykyistä laajemmin niitä esimerkkejä ja tilanteita, joissa viranomaisen voisi pyytää 1 momentissa tarkoitettuja lisätietoja.

Esimerkiksi 1 momentin 2 kohdan osalta perusteluissa todetaan, että pyynnön perusteella syntyy perusteltu epäily siitä, että annettuja tietoja on tarkoitus käsitellä ilman henkilötietojen suojaa koskevien säännösten mukaista laillista perustetta esimerkiksi silloin kun epäillään, että tiedot tulisivat luovutetuksi EU:n ulkopuolelle tai julkaistuksi yleisessä tietoverkossa. Tämä jättää epäselväksi kuitenkin esimerkiksi sen paljon tyypillisemmän tilanteen, jossa sinänsä asianmukainen tietopyyntö tehdään kotimaisen yrityksen osoitteesta. Hallinto-oikeudesta henkilötietoja sisältävää asiakirjaa voi pyytää esimerkiksi asianajotoimisto. Tällöin on lähtökohtaisesti epäily siitä, että tietoja ei olla käsittelemässä ainakaan kotitalouspoikkeuksen nojalla, vaan tavalla tai toisella kaupallisessa tarkoituksessa. Ottaen huomioon tietosuoja-asetuksen melko rajatut käsittelyperusteet, on mahdotonta arvioida, onko yrityksellä edellä mainitussa tilanteessa lainmukaista käsittelyperustetta ilman asian selvittämistä. Ehdotettu sääntely perusteluineen näyttäisi kuitenkin ohjaavan siihen, että tällaisessa tilanteessa käsittelyperustetta ei kuitenkaan voi kysyä.

Pykälän 2 momentin säännös tilanteesta, jossa henkilötietoja ei saa luovuttaa, on sanamuodoltaan tiukka. Se edellyttää olevan ilmeistä, että tiedon pyytäjällä ei ole oikeutta käsitellä henkilötietoja. Ilmeisyyden on esimerkiksi ehdotuksen sivulla 210 kuvattu tarkoittavan sitä, että jokin asia on kiistatonta ja selvää. Kun otetaan huomioon viranomaiselle asetetut tiukat määräajat tietopyyntöjen käsittelyyn sekä rajalliset mahdollisuudet hankkia kirjallisessa menettelyssä asiassa selvitystä, on selvää, että hyvin harvoin on saatavissa sellaista yksiselitteistä selvitystä asiassa, joka johtaisi ilmeisyysvaatimuksen täyttymiseen. Lisäksi on otettava huomioon, etteivät tietosuojasäännökset itsessään ole selkeitä, vaan ne voivat olla paikoin hyvin tulkinnanvaraisia ja vaikeasti sovellettavia. Esimerkiksi se, onko jollakin ei-perinteisellä, mediaksi esittäytyvällä taholla (ns. valemediat)

tietosuojasäännösten nojalla oikeus saada henkilötietoja journalistiseen tarkoitukseen, voi olla tulkinnanvaraista ja edellyttää tapauskohtaista arviointia. Tällaisilla tahoilla on yleensä myös tarkoituksena julkaista saamiaan henkilötietoja, mikä lisää punnintatilanteen herkkyyttä suhteessa tietosuojavelvoitteisiin. Tulkinnanvaraisessa tilanteessa on kuitenkin epätodennäköistä, että ilmeisyysvaatimus täyttyisi, joten henkilötiedot tulevat tällöin luovutettavaksi. Ehdotettu sääntely vaikuttaa painottavan merkittävästi julkisuusperiaatetta tietosuojan sijaan.

16 § 5 mom

Mietinnössä ehdotetun lain 4 luvun 16 §:n 5 momenttiin sisältyvän kohtuuttomuussäännöksen säätämistä on perusteltu muun ohella sillä, että viranomaiset voisivat puuttua kiusantekomielessä tehtyihin tietopyyntöihin tai tietopyyntöihin, jotka voivat vaarantaa viranomaisen muun asianmukaisen toiminnan.

Vaikka tämä viranomaisen toimintaan kohdistuva uhka on tiedostettu, esitetty säännös ei vaikuta olevan riittävä tämän uhan hallintaan. Säännöksen soveltamisen voidaan ennakoida aiheuttavan vaikeita tulkintatilanteita siihen liittyen, mikä on säännöksessä tarkoitettu ilmeisen kohtuuton toimi. Kyseinen säännös ei sanamuotonsa perusteella vaikuta tosiasiallisesti turvaavan viranomaisen toimintaa ainakaan hybridihyökkäys- tai muussa massatietopyyntötilanteessa. Olisiko säännös esimerkiksi sovellettavissa tilanteisiin, joissa yksittäinen pyynnön toteuttamista ei olisi katsottava ilmeisen kohtuuttomaksi, mutta sama henkilö tai useat samaan ryhmittymään kuuluvat henkilöt tekevät kerralla tai lyhyen ajan sisään useita yksittäisiä tietopyyntöjä? Esitöissä olisi syytä mahdollisuuksien mukaan tarkentaa säännöksen sisältöä esimerkiksi keskeisin esimerkein.

Mietinnössä esitetyn mukaisesti viranomainen myös tekee 16 §:n 5 momentin mukaisessa tilanteessa suoraan valituskelpoisen päätöksen, eikä määräajoista ole näiden tilanteiden osalta säädetty poikkeuksia. Tietopyyntöihin olisi siten näin ollen kaikissa tilanteissa annettava valituskelpoinen päätös säädetyissä määräajoissa, mikä voi olla massapyyntötilanteessa tosiasiallisesti vaikea toteuttaa. Jo pelkästään tietopyyntöihin vastaaminen virkamiehen toimesta voi olla massapyyntötilanteessa haasteellista säädetyissä määräajoissa.

On mahdollista, että viranomaiset ja muut lain soveltamisalaan kuuluvat toimijat tulevat herkästi testaamaan kyseisen säännöksen soveltamista, mikä lisää myös muutoksenhakuasioiden määrää.

18 §

Ehdotetussa pykälässä säädetään asiakirjan antamiseen liittyvistä määräajoista. Hallinto-oikeus pitää tärkeänä sitä, että tietopyynnön käsittelyyn liittyvistä määräajoista olisi säädetty ymmärrettävästi ja selkeästi. Tämä olisi tärkeää niin tietopyytäjien kuin tietopyyntöjä käsittelevien oikeusturvan kannalta.

Ehdotetun pykälän 1 momentissa säädetään siitä, että tietopyynnön ratkaisemiseksi välttämätön kuulemismenettely katkaisee tietopyynnön käsittelyä koskevan määräajan. Lähtökohta on hyvä, sillä tietopyynnön käsittely voi edellyttää eri tahojen kuulemista, ja tällöin tietopyyntöä ei ole välttämättä

mahdollista ratkaista lakiehdotuksen lyhyiden määräaikojen kuluessa. Pykälän soveltamiseen voi kuitenkin liittyä tulkintaepäselvyyksiä. Voi esimerkiksi olla epäselvää, mitä kuulemismenettelyä on pidettävä laissa tarkoitettuna välttämättömänä kuulemismenettelynä ja sääntely jättää mahdolliseksi sen, että kaikki kuulemismenettelyt eivät katkaisisi määräaika. Lisäksi vaikuttaisi siltä, että mahdollinen kuulemismenettely ei katkaise 3 momentissa tarkoitettua viranomaisen määräaika, paitsi ilmeisesti silloin kun viranomaisen määräaikaan sovelletaan 2 momenttia 3 momentissa säädetyn viittauksen nojalla. On myös otettava huomioon, että ehdotuksen perusteluissa viitatus hallintolain 34 §:n mukaisen kuulemisen lisäksi tietopyynnön asianmukainen käsittely voi edellyttää esimerkiksi täydentämismenettelyä tai muuta selvittämistä (hallintolain 22 §, 32 §). Ei ole perusteltua, että määräajan katkaiseminen on ulotettu vain kuulemismenettelyyn, sillä viranomaisella voi olla velvollisuus selvittää asiaa muulla tavoin sellaisin menettelyin, joissa on kuulemismenettelyn tavoin asetettava kohtuullinen määräaika. Lakiehdotuksessa ei ole myöskään säädetty määräajan katkaisemiseen liittyvistä tarkemmista menettelyistä, kuten siitä, tuleeko tietopyynnön tekijälle ilmoittaa määräajan katkeamisesta.

Ehdotetun pykälän 3 momentin perusteella on epäselvää ja tulkinnanvaraista, mitä on tarkoitettu määräajaksi tilanteessa, jossa 16 §:n 2 momentissa tarkoitettu ilmoitus on tehty jo asia vireille pantaessa. Ehdotetun 3 momentin mukaan tällöin sovelletaan, mitä 2 momentissa säädetään. 2 momentissa säädetään, että 1 momentin 14 vuorokauden määräaika voidaan tietyissä olosuhteissa pidentää 30 vuorokauteen. Kuitenkin 3 momentin mukaisessa tilanteessa määräaika on jo lähtökohtaisesti 30 vuorokautta ilmoituksen tekemisestä. 30 vuorokauden määräaika ei voida 2 momentissa säädetyllä tavalla pidentää 30 vuorokauteen, ellei ole tarkoitettu, että tällöin määräaika pidennetään 60 vuorokauteen. Sääntelyä tulisi tältä osin selkeyttää. Lisäksi hallinto-oikeus huomauttaa, että säännöksessä on edellytetty, että viranomaisen voi pidentää määräaikaansa vain silloin kun sekä 16 §:n 2 momentissa tarkoitettu ilmoitus on tehty jo asian vireille pantaessa (viranomaisen määräaika alkaa kulua) että 2 momentissa säädetty perusteet täyttyvät eli vaadittavien erityistoimenpiteiden vuoksi. Tosiasiassa kuitenkin viranomaisen käytettävissä oleva määräaika vähenee jo sillä aikaa ja sen vuoksi, että sen ei ole perusteltua eikä se liene toimivaltainenkaan käsittelemään tietopyyntöasiaa sillä aikaa, kun tietopyyntö on vielä viranomaisen henkilöstöön kuuluvan henkilön käsittelyssä, jolle sen käsittely 16 §:n 2 momentin mukaan ensi vaiheessa kuuluu. Tällöin ei ole perusteltua, että viranomaisen määräajan pidennykselle asetetaan vielä erityisiä edellytyksiä. Olisi muutoinkin perusteltua säätää ehdotetun sääntelyn sijaan, että vaikka 16 §:n 2 momentissa tarkoitettu ilmoitus olisi tehty jo asia vireille pantaessa tai käsittelyn kestäessä, viranomaisen määräaika alkaisi joka tapauksessa kulua vasta siitä, kun viranomaisen henkilöstöön kuuluva on 16 §:n 4 momentissa tarkoitettulla tavalla kieltäytynyt tiedon antamisesta. Tämä selkeyttäisi määräaikojen sääntelyä.

5 luku

-

6 luku

-

7 luku

-

8 luku

40 § Maksut

Ehdotetun julkisuuslain 40 §:n maksusäännökset ovat monitulkintaisia ja ristiriitaisia viranomaistoimintaa lamauttavien tietopyyntöjen estämisen kanssa.

Lähtökohtainen tiedon saamisen maksuttomuus on julkisuusperiaatteen toteuttamista. Pykälän 1 momentin mukaan maksua ei pääsääntöisesti perittäisi 7, 10 tai 11 §:n nojalla luovutettavasta tiedosta. Näissä tilanteissa pyydetyn asiakirjan tai tietojen tulisi olla sellaisia, että asiakirjasta ei tarvitsisi peittää tai poistaa tietoja. Asianosaisen kohdalla tiedot voisivat olla myös salassa pidettäviä.

Pykälän 2 momentin mukaan maksu voitaisi periä 1 momentissa eritellyissä tilanteissa silloin, jos tieto ei ole löydettävissä ja yksilöitävissä tunnisteiden, hakutoimintojen tai luokittelun avulla eli pyynnön toteuttaminen vaatii erityistoimenpiteitä, kuten asiakirjojen yksittäistä tarkastelua.

Pykälän 3 momentin mukaan maksu voitaisi periä 1 momentissa eritellyissä tilanteissa silloin, kun tieto luovutetaan kopiona, tulosteena tai sähköisellä tiedonsiirtovälineellä, jolloin maksu vastaa tiedon antamisesta aiheutuvia kustannuksia. Lisäksi maksu voitaisi periä sellaisen asiakirjan antamisesta, josta poistettaisi tai peitettäisi salassa pidettäviä tietoja, elleivät tiedot ole vaivatta poistettavissa tai peitettävissä. Vaivattomuus tarkoittaisi sitä, että poistettavien tai peitettävien tietojen määrä olisi vähäinen tai ettei siitä aiheutuisi erityistä vaivaa, kuten tietojen julkisuuden yksityiskohtaista arviointia.

Hallinto-oikeudessa diaarisalaisissa asioissa, kuten esimerkiksi sosiaalihuollon asiakkuuteen tai verotukseen liittyvissä asioissa hallinto-oikeuden päätökset sisältävät aina julkista tietoa, kuten ratkaisun, kokoonpanon ja diaaritiedot. Yhtäältä julkisten asiaryhmien päätöksissä voi olla merkittävästikin voimassa olevan julkisuuslain 24 §:n 1 momentin nojalla salassa pidettävää tietoa.

Mietintö herättää kysymyksen rajanvedon vaikeudesta siihen, missä tilanteissa tiedon peittely tai poisto on erityistä vaivaa aiheuttavaa, jolloin salassa pidettävää tietoa sisältävän asiakirjan julkisen tiedon luovuttamisesta voitaisi periä maksu.

Mietinnössä on lisätty uuden lain 16 §:n 5 momenttiin mahdollisuus kieltäytyä tietopyynnön toteuttamisesta sellaisissa tilanteissa, jos pyyntö ei liity keskeisesti julkisuusperiaatteen toteuttamiseen, ennakollinen pyyntö muodostuu kohtuuttomaksi tai pyyntö on tehty ilmeisessä kiusantekomielessä toistamalla sama pyyntö tai tahallisesti merkittävästi viranomaistoimintaa

vaikeuttamalla. Mietinnön mukaan tietopyynnöstä voisi kieltäytyä, jos pyyntö on ilmeisen kohtuuton. Suuritoisyys tai aikaa vievyys eivät olisi riittäviä perusteita, vaan lisäksi vaadittaisi merkittävää epäsuhtaa pyynnön ja sen toteuttamismahdollisuuksien välillä.

Hallinto-oikeus kiinnittää huomiota siihen, että sähköisten asianhallintajärjestelmien myötä suurelta osin viranomaisten asiakirjat ovat sähköisessä muodossa. Mikäli sähköisestä asiakirjasta tehdyn tietojen poiston, merkkeinä korvaamisen tai peittelyn osalta ei voi periä maksua, tulevat tietopyynnot ja niihin vastaaminen lisääntymään. Maksuttomuus voi myös lisätä epäsuhtaisia tai suuritöisiä pyyntöjä. Tästä taas seuraa resurssikysymys viranomaistoimintaan, kun virkamiehiä tarvitaan vastaamaan tietopyyntöihin. Jo nykyisellään voimassa olevan julkisuuslain aikana oikeusasiamies on kertomuksessaan esittänyt tulisiko julkisuuslakia tarkistaa niin, että viranomaisella on tosiasiallinen mahdollisuus toimia lain mukaisesti tietopyyntöasioissa.

41 §

Pykälän 3 momentissa ehdotetaan säädettäväksi nykylakia vastaavasti valituskielto hallinto-oikeuden päätöksestä maksua koskevassa asiassa. Ehdotuksen perusteluissa on sivulla 271 todettu tältä osin, että ”jatkovalituskielto korkeimpaan hallinto-oikeuteen olisi rajattu koskemaan 40 §:n perusteella määrättyjä maksuja, joihin on mahdollista hakea oikaisuvaatimusmenettelyssä oikaisu kuuden kuukauden sisällä siitä ajankohdasta lukien, kun maksu on määrätty. Lisäksi oikaisuvaatimusmenettelyssä annettuun hallintopäätökseen on mahdollista hakea muutosta tekemällä valitus hallinto-oikeuteen. Ottaen huomioon, että jatkovalituskielto on kohdistettu rajattuun joukkoon 40 §:n perusteella määrättyjä hallinnollisia maksuja ja niihin on mahdollista hakea ensin oikaisua oikaisuvaatimusmenettelyssä ja sen jälkeen valituksella muutosta hallinto-oikeudesta, voidaan tiedon pyytäjän oikeusturvan rajoitusta pitää vähäisenä.”

Hallinto-oikeus toteaa, että myös hallinto-oikeudet ovat tietopyyntöjä käsitteleviä viranomaisia ja määräävät tässä toimessaan kyseisiä hallinnollisia maksuja. Tällöin tilanne näyttäyty maksun saavan ja siihen muutosta hakevan kannalta sellaisena, että sama hallinto-oikeus tai sen henkilöstöön kuuluva ensin määrää maksun, sitten käsittelee maksua koskevan oikaisuvaatimuksen, sitten ratkaisee oikaisuvaatuspäätöksestä tehdyn valituksen ja sen jälkeen muutoksenhakuohjauksen sijaan ilmoittaa, että päätökseen ei saa hakea muutosta valittamalla. Vaikka hallinto-oikeudet oikeudenmukaisen oikeudenkäynnin edellyttämällä tavalla kykenevät erottamaan sen, milloin ne toimivat hallintoasiaa käsittelevänä viranomaisena ja milloin tuomioistuimena sekä huolehtimaan esteellisyyksymyksistä asianmukaisesti, ei tämä jaottelu näyttäyty muutoksenhakijoille yhtä selvänä. Tämän vuoksi olisi syytä harkita, tulisiko jatkomuutoksenhaku korkeimpaan hallinto-oikeuteen sallia valitusluvalla silloin, kun maksun on alun perin määrännyt hallinto-oikeus. Tämä mahdollistaisi myös korkeimman hallinto-oikeuden kyseisiä maksuja koskevan oikeuskäytännön muodostumisen, millä olisi laintulkintaa yhdenmukaistava vaikutus.

Muut huomiot

Muut mahdolliset huomionne?

Lausuntoa ovat valmistelleet hallinto-oikeustuomari Laura Ranta, asessori Lauri Gummerus ja lainkäyttösihteeri Johanna Huhtala.

Kaijanen Seija
Turun hallinto-oikeus - ylituomari